

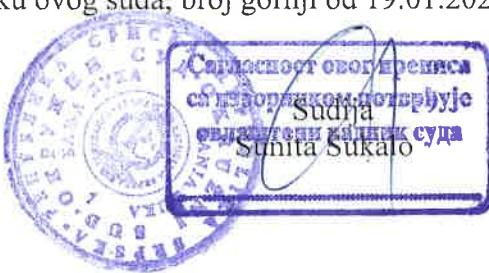

10569 /22

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
OKRUŽNI SUD U BANJALUCI
Broj: 11 0 U 029450 21 U
Dana, 07.02.2022. godine

DUJAKOVIĆ SLAVEN iz Doboja,
kojeg zastupa punomoćnik,
advokat VLADIMIR CVIJANOVIĆ
Ulica: Svetozara Markovića broj 5/11
78000 Banja Luka

U prilogu ovog dopisa, dostavljamo Vam odluku ovog suda, broj gornji od 19.01.2022.
godine, u jednom primjerku.

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
OKRUŽNI SUD U BANJALUCI
Broj: 11 0 U 029450 21 U
Dana, 19.01.2022. godine

Okružni sud u Banja Luci i to sudija Sunita Šukalo uz učešće Alme Ahmetović-Ramić kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Dujaković Slavena iz Doboja, ulica: Cara Dušana broj 18 (u daljem tekstu: tužilac), kojeg zastupa punomoćnik, Vladimir Cvijanović, advokat iz Banja Luke protiv Narodne skupštine Republike Srpske sa sjedištem u Banja Luci (u daljem tekstu: tužena) koju zastupa, u svojstvu zastupnika na osnovu zakona, Pravobranilaštvo Republike Srpske, radi poništenja akta, broj 02/1-021-394/21 od 11.05.2021. godine, u predmetu razriješenja dužnosti direktora Agencije za osiguranje Republike Srpske, donio je, dana 19.01.2022. godine, slijedeći

PRESUDU

Tužba se uvažava i osporeni akt poništava.

Obavezuje se tužena da tužiocu nadoknadi troškove upravno-sudskog spora u iznosu od 950,00 KM, a sve u roku od 30 dana od dana prijema ove pravosnažne sudske odluke.

Obrazloženje

Osporenim aktom, tužilac je razriješen dužnosti direktora Agencije za osiguranje Republike Srpske.

Blagovremeno podnesenom tužbom, tužilac osporava zakonitost donesenog akta zbog svih razloga propisanih članom 10. Zakona o upravnim sporovima. U tužbi podsjeća na činjenicu da je tužilac, saglasno članu 10 Zakona o društvima za osiguranje, imenovan direktorom Agencije za osiguranje Republike Srpske na mandat od pet godina, a Odluka je objavljena u Službenom glasniku Republike Srpske, broj 22/20 od 13.03.2020. godine. Tužilac je na navedenu poziciju, prvi put imenovan na sjednici Narodne skupštine Republike Srpske od 23.12.2015. godine od kada i obnaša dužnost direktora, sve do razriješenja.

Tužilac, dalje navodi da je, dana 11.05.2021. godine, na 16. redovnoj sjednici Narodne skupštine Republike Srpske, donesena Odluka kojom se tužilac, prije isteka mandata, razrješava dužnosti direktora Agencije za osiguranje Republike Srpske. Doneseni akt, po uvjerenju tužioca, sadrži i materijalno-pravne, a i formalno-pravne nedostatke i ne sadrži obavezne elemente upravnog akta, koje propisuje Zakon o opštem upravnom postupku i to niti obrazloženje, a niti pouku o pravnom lijeku. Tužilac smatra da iz uvoda osporene Odluke, proizlazi da se ona donosi na temelju odredbi apstraktног karaktera kao i na temelju odredbi Zakona o društvima za osiguranje i donosilac akta se oslanja na osnov za razriješenje, a to su postupanja, koja su suprotna zabranama iz člana 8 stav 5 Zakona o društvima za osiguranje pa upućuje na stav 7 i navodi da je zakonodavac alternativno propisao više ponašanja koja su zabranjena, tokom trajanja mandata direktora i to počev od rada u društvima za osiguranje ili posredovanje u osiguranju do učešća u vlasništvu u društvima za osiguranje sa preko 5%.

Takođe, ističe da se iz pobijanog akta, posebno uvoda, ne može utvrditi koji je to konkretni pravni osnov na temelju kojeg se tužilac razrješava jer je član 8 stav 7 alineja 7 blanketnog karaktera dok norma na koju upućuje, odnosno stav 5, sadrži više alternativno

propisanih radnji pa bi za utvrđivanje konkretnog pravnog osnova, trebalo biti naznačeno koja se to konkretna radnja stavlja na teret tužiocu. Tužilac spori da je preduzeo bilo koju radnju koja bi se mogla definisati predmetnim stavom 5 člana 8 Zakona o društвima za osiguranje iz kог razloga nije postojao pravni osnov za razrješenje i zaključuje da je u Zakonу о društвима за osiguranje, po principu numerus clausus predviđa razloge za razrješenje direktora što se ne bi moglo primijeniti, u konkretnom slučaju.

Dalje, u tužbi, ukazuje da pored nepostojanja konkretnog pravnog osnova na kojem temelju bi se tužilac mogao razriješiti, tuženi izostavlja, u potpunosti, obrazloženje kao konstitutivni element upravnog akta, u smislu člana 197 stav 3 Zakona o opštem upravnom postupku. Nedostatak obrazloženja, lišava tužioca, mogućnosti preispitivanja predmetnog upravnog akta jer mu nije poznato na temelju čega je razriješen dužnosti. Pored toga, ne postojanje obrazloženja pravnog akta, negira pravo na pravično suđenje iz člana 6, kao i pravo na pravni lijek iz člana 13 Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda te podsjeća da je pravo na obrazloženu odluku, kojom se rješava o pravima i obavezama građana, civilizacijska tekovina.

U daljem tekstu tužbe, ističe da mu nije dostavljen prijedlog za njegovo razrješenje, a niti mu je omogućeno da iznese svoj stav, upozna se sa dokazima, ukoliko su postojali i ostvari druga temeljna, procesna prava, a što je suprotno načelima Zakona o opštem upravnom postupku. Dalje, u tužbi, ukazuje na tačku 2 pobijanog konačnog upravnog akta, nazivajući je protuustavnom, a kojom se definiše da Odluka stupa na snagu, osmog dana od dana objave u Službenom glasniku Republike Srpske. Slijedom toga ističe da pobijani konačni upravni akt, ne predstavlja opšti akt već pojedinačni pravni akt pa samim tim, ne posjeduje vocatio legis iz člana 109 u vezi sa članom 108 Ustava Republike Srpske, a obaveza tužene je bila da predmetni akt dostavi tužiocu, u smislu člana 206 Zakona o opštem upravnom postupku jer njegova izvršnost proizvodi pravna dejstva od momenta dostave adresatu, odnosno tužiocu. Tužilac podsjeća da pojedinačni upravni akti, imaju svojstva izvršnosti, konačnosti i pravosnažnosti. Suprotno tome, sintagma „stupanja akta na pravnu snagu“ u određenom, odložnom roku (vocatio legis) pružaju mogućnost adresatu da se upozna sa njegovom sadržinom prije stupanja na pravnu snagu i pripreme za njegova pravna dejstva što je rezervisano za opšte pravne akte.

Tužilac ističe da je svo vrijeme trajanja dužnosti, zakonito i odgovorno izvršavao povjerene poslove u prilog čemu govore i usvojeni Izvještaji o finansijskom poslovanju za sve godine rada na poziciji direktora, kao i pozitivni Izvještaj nezavisnog revizora za sve godine rada, uključujući i 2020. godinu, koji izvještaj nije bio predmet razmatranja. Navedene dokaze, tužilac nije mogao ranije priložiti jer mu nije omogućeno i opreza radi, uz tužbu dostavlja predmetne dokaze i poziva se na svoje pravo koje je utemeljeno na članu 19 Zakona o upravnim sporovima.

Konačno, tužilac predlaže da sud uvaži tužbu i poništi Odluku o razrješenju direktora Agencije za osiguranje Republike Srpske od 11.05.2021. godine, te naloži naknadu troškova upravnog spora prema opredijeljenom troškovniku punomoćnika iz reda advokata.

Tužena je, na zahtjev suda, dostavila odgovor na tužbu, u kojem navodi da je Vlada Republike Srpske, dostavila rješenje, broj 04/1-012-2-1251/21 od 21.04.2021. godine, predložila Narodnoj skupštini Republike Srpske da razriješi dužnosti direktora Agencije za osiguranje Republike Srpske, Dujaković Slavena. Obrazlažući to, sadržajem člana 8 stav 5 i stav 7 alineja 7 Zakona o društвима za osiguranje, pozivajući se da za vrijeme vršenja mandata, direktora Agencije za osiguranje Republike Srpske, ne može biti na funkciji u političkim strankama ili lice koje preduzima javne aktivnosti u ime političkih stranaka. Tužena tvrdi da javni nastupi kojima se iznose politički stavovi, koje zastupa određena

politička partija, direktno podrivaju povjerenje i samostalnost te nezavisnost finansijskog supervizora, njegovu objektivnost i dr. i zaključuje da su to osnovni principi i zahtjevi finansijske supervizije, bilo kojeg sektora. Tužena, takođe, zaključuje da pripadnost izvršnim organima pojedinačne političke partije, suprotna je sa propisima koji uređuju imenovanje finansijskih supervizora. Takođe, u odgovoru, tužena ističe da je utvrđeno da je direktor Agencije za osiguranje Republike Srpske, prekršio odredbu Zakona o društвима za osiguranje kada je javnim istupanjem, iznio političke stavove i takvim postupanjem, direktno probudio sumnju u povjerenje o samostalnosti i nezavisnosti finansijskog supervizora.

Dalje, tužena iznosi profil ponašanja pri vršenju ove dužnosti i zaključuje da svaki vid javnog političkog istupanja, kojim se na neposredan način utiče na javno mnenje, narušava objektivnost i nepristrasnost funkcije koju obavlja. Odgovarajući na navode tužbe u kojoj se ističe da je tužilac obavljao dužnost zakonito i odgovorno i na isti način izvršavao povjerenje mu poslove, u odgovoru se ističe da predmet razrješenja nije rad direktora već isključivo njegovo istupanja u političkom smislu koje je izazvalo sumnju u njegovi ne pristrasnost. Osporava tvrdnje tužioca da je bila obaveza tužene da akt dostavi tužiocu, tvrdeći suprotno ali potvrđujući da mu je akt dostavljen putem Pošte Republike Srpske, dana 21.05.2021. godine.

Nakon toga, osporavajući tvrdnje tužioca po pitanju objave Odluke u Službenom glasniku Republike Srpske, ističe da je članom 184 Poslovnika Narodne skupštine Republike Srpske, regulisano da se isti objavljuju u Službenom glasniku Republike Srpske i zaključuje da nije postojala obaveza dostavljanja prijedloga Vlade tužiocu, a prije odlučivanja o Prijedlogu.

Konstatujući da je poštovana zakonska procedura i da je nakon prijedloga rješenja Vlade Republike Srpske, kojim je predloženo razrješenje tužioca, prijedlog upućen Komisiji za izbor i imenovanje, nakon čega je dostavljen Izvještaj. Predlaže da sud tužbu odbije kao neosnovanu.

Razmotrivši tužbu i osporeni akt, po odredbama člana 30. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), zatim odgovor tužene strane, te cijekupne spise predmetne upravne stvari, ovaj sud je odlučio, kao u izreci presude, iz sljedećih razloga:

Iz podataka u spisu predmeta proizlazi da je tužena, na 16. redovnoj sjednici, održanoj, dana 11. maja, 2021. godine, donijela Odluku o razrješenju direktora Agencije za osiguranje Republike Srpske, pa je Dujaković Slavena (tužilac) razriješila te dužnosti i u stavu 2 predmetne Odluke, konstatovala da Odluka stupa na snagu, osmog dana od dana objavljivanja u Službenom glasniku Republike Srpske.

Podaci dalje govore da je tužilac saglasno članu 10 Zakona o društвимa za osiguranje („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 17/05, 1/06, 64/06, 74/10, 47/17 i 58/19 – u daljem tekstu Zakon), Odlukom tužene od 03.03.2020. godine, imenovan za direktora Agencije za osiguranje Republike Srpske na mandat od pet godina.

Predmetna Odluka, objavljena je u Službenom glasniku Republike Srpske, broj 22/20 od 13.03.2020. godine.

Podaci govore da je tužilac na predmetnu poziciju prvi put imenovan na sjednici Narodne skupštine Republike Srpske od 23.12.2015. godine od kada obnaša predmetnu dužnost sve do spornog razrješenja, pobijanim konačnim upravnim aktom.

Rješenjem, broj 04/1-012-2-1251/21 od 21.04.2021. godine, predsjednik Vlade Republike Srpske, predlaže Narodnoj skupštini Republike Srpske da razriješi dužnosti direktora Agencije za osiguranje Republike Srpske, Slavena Dujakovića, pozivajući se, pri

tome, na član 8 stav 5 i stav 7 alineja 7 Zakona o društvima za osiguranje i iznoseći, u obrazloženju, zaključke u tom kontekstu.

Pozivajući se na član 70 stav 1 tačka 8 Ustava Republike Srpske te Poslovnik Narodne skupštine Republike Srpske i član 8 stav 5 i stav 7 alineja 7 te član 10 stav 4 i 7 Zakona, a nakon razmatranja Izvještaja Komisije za izbor imenovanja Narodne skupštine Republike Srpske, tužena donosi odluku o razrješenju tužioca sa dužnosti direktora Agencije za osiguranje Republike Srpske.

Navedena Odluka je nepravilna i nezakonita.

Dakle, činjenica je da je tužilac razriješen dužnosti prije isteka mandata i da mu se u teret stavlja postupanje suprotno članu 8 stav 5 i stav 7 alineja 7 Zakona jer je to ponovljeno i u Rješenju Vlade Republike Srpske koja je, zapravo, prijedlog Narodnoj skupštini Republike Srpske da se tužilac razriješi dužnosti direktora Agencije za osiguranje Republike Srpske.

Tačnije, prijedlog Vlade Republike Srpske od 21.04.2021. godine, sadrži obrazloženje koje se temelji na navedenim odredbama Zakona i tom prilikom pominju javni nastup supervizora (prepostavka da je to tužilac) kojima se iznose politički stavovi, koje zastupa određena politička partija i kojima se direktno podriva povjerenje u samostalnosti i nezavisnost te objektivnost i sposobnost (prepostavka je tužioca).

Ukoliko se slijedi prijedlog Vlade, odnosno sadržaj dispozitiva rješenja koje se upućuje Narodnoj skupštini Republike Srpske i u kojem se imenuje tužilac, tada se može zaključiti da se iz sadržaja obrazloženja o nezakonitim i nepriličnim radnjama tog lica uz zaključak da je tužilac prekršio odredbe na koje se poziva izvršni organ.

Spis tužene sadrži dva rješenja Vlade Republike Srpske sa istim brojem i datumom i oba u fotokopiji ali sa različitim obrazloženjem i oba rješenja se upućuju tuženoj na dalje postupanje.

Niti jedno niti drugo rješenje nemaju valjano obrazloženje koje bi podržalo prijedlog koji se upućuje Narodnoj skupštini.

Pravni osnov na koji se poziva izvršni organ, a podržava ga tužena i na tom pravnom osnovu temelju svoju odluku, jeste stav 5 člana 8 Zakona koji glasi ...Predsjednik, članovi Upravnog odbora i direktor moraju biti državljan BiH sa univerzitetskim obrazovanjem, dobrim ugledom i stručnim iskustvom u oblasti osiguranja ili finansija i koji nisu osuđivani za krivična djela koja se odnose na finansijski kriminal ili kršenje javnih ili profesionalnih dužnosti. Za vrijeme njihovog mandata, ni jedan član ne može raditi za Društvo za osiguranje ili posredovanje koje posluje u Bosni i Hercegovini i ne mogu biti na funkciji u političkim strankama ili lica koja preduzimaju javne aktivnosti u ime političkih stranaka. Predsjednik, članovi Upravnog odbora i direktor ne mogu imati u vlasništvu, posjedovati, niti imati direktno ili preko trećeg lica 5% ili više akcija u bilo kom Društvu za osiguranje, niti raditi za Društvo za osiguranje ili imati položaj u Upravnom odboru ili Nadzornom odboru bilo kog Društva za osiguranje, koje podliježe nadzoru Agencije RS.

Sadržaj predmetne odredbe se ne može dovesti u vezu sa navodima obrazloženog prijedloga, odnosno Rješenja Vlade Republike Srpske na temelju kojeg je donesen osporeni akt, odnosno Odluka tužene koja čak ne sadrži bilo kakvo obrazloženje.

Cinjenica je da se u uvodu osporene Odluke, tužena poziva na pravni osnov koji je i osnov Vlade Republike Srpske, ne može konvalidirati manjkavosti i proizvoljnosti odluke kojom se određeno lice, koje vrši funkciju direktora važnog tijela izvršne vlasti, razrješava dužnosti.

Treba pomenuti i Izvještaj Komisije za izbor i imenovanje o razmatranju Prijedloga kandidata za razrješenje direktora Agencije za osiguranje Republike Srpske koji je prethodio donošenju osporene Odluke, s tim da datum donošenja Izvještaja i datum

donošenja Odluke tužene se, u potpunosti, podudaraju, a Izvještaj Komisije čiji je pravni osnov sadržan u citiranoj odredbi člana 8 stav 5, je u potpunosti pojednostavljen i proizvoljno prezentiran u Izvještaju u kojem su izneseni neuvjerljive tvrdnje, ponovljene iz Prijedloga Vlade Republike Srpske i u kojem se konstataže da Komisija „nakon utvrđenih činjenica“ da je tužilac prekršio odredbe navedenog Zakona, predlaže za razrješenje sa dužnosti.

Sud nije našao osnov u odredbi u kojoj se poziva tužena niti je tužena pružila bilo kakav osnov iz kojeg bi se mogla ispitati pravilnost odluke iz osporenog akta.

Tužena se dalje pozvala na istu odredbu člana 8 navedenog Zakona i to stav 7, koji je, u potpunosti, neodgovarajući osnov za odluku koja se osporava pred ovim sudom. Navedeno potvrđuje tvrdnje tužioca da je u primjeni banketna norma. Tačnije, pravna odredba koja ne sadrži sve elemente za njezinu primjenu već se poziva na sadržaj drugog propisa koji reguliše odnosna pitanja.

Član 8, glasi ... Predsjednik i članovi Upravnog odbora mogu biti razriješeni i prije isteka mandata samo iz slijedećih razloga: ...koji se taksativno nabrajaju i dolazi do alineje sedam na koju se oslanjaju i Vlada Republike Srpske i Komisija za izbor i imenovanje i tužena, a koja glasi ...ukoliko obavljaju aktivnosti zabranjene odredbama stava 5 ovog člana.

Prije Odluke o razrješenju tužioca sa dužnosti direktora Agencije za osiguranje Republike Srpske, koju funkciju je evidentno obavljao od 23.12.2015. godine, kada je prvi put imenovan, trebalo je utvrditi valjane razloge i nakon toga se pozvati na odgovarajući pravni osnov, što je, u potpunosti, propušteno, u konkretnom slučaju.

Pored toga, ako se pažljivo čita sadržaj stava 7 člana 8 Zakona, tada nema sumnje da se navedeni stav odnosi na Predsjednika i članove Upravnog odbora te razloge pod kojima Predsjednik i članovi Upravnog odbora Agencije za osiguranje Republike Srpske, mogu biti razriješeni.

Tužilac nije niti Predsjednik niti član Upravnog odbora već direktor pomenute Agencije.

Konačno, sud bi mogao prihvati, a kako to proizlazi iz tužbe da napadnuta Odluka nema pravni osnov kao što nema ni odgovarajuće obrazloženje u smislu Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 13/02, 87/07, 50/10 i 66/18 – u daljem tekstu ZUP) i biti sačinjeno u duhu člana 194 stav 3 tog zakona.

Takođe, propušteno je postupanje u smislu člana 206 ZUP, kako to osnovano prigovara tužilac jer je mjerodavan zakon za postupanje Agencije za osiguranje Republike Srpske i izvršnih organa vlasti, upravo ZUP po pitanju postupka pri rješavanju i odlučivanju.

Navedenom odredbom 206 ZUP, propisano je kad se postupak pokreće povodom zahtjeva stranke, odnosno po službenoj dužnosti, ako je to u interesu stranke, a prije donošenja rješenja, nije potrebno sprovoditi poseban ispitni postupak, niti postoje drugi razlozi zbog kojih se ne može donijeti rješenje bez odlaganja (rješavanje prethodnog pitanja i dr.), organ je dužan donijeti rješenje i dostaviti ga stranci najkasnije u roku od mjesec dana, računajući od dana predaje urednog zahtjeva, odnosno od dana pokretanja postupka po službenoj dužnosti ako posebnim propisom nije određen drugi rok. U ostalim slučajevima kad se postupak pokreće povodom zahtjeva stranke, odnosno po službenoj dužnosti, ako je to u interesu stranke, organ je dužan donijeti rješenje i dostaviti ga stranci najkasnije u roku od dva mjeseca ako posebnim propisom nije određen kraći rok.

Prigovor tužioca da mu nije data mogućnost da se izjasni u pogledu razloga koji mu se stavljuju na teret, osnovano je jer je svakako bilo nužno upoznati tužioca sa sadržajem Odluke prije stupanja na pravnu snagu i uputiti ga u dalji način zaštite njegovih Ustavom garantovanih prava.

Tužena se poziva na Pošte srpske i dostavljanje Rješenja tužiocu, što ne može promijeniti, a niti uticati na činjenicu da je propuštena mogućnost, koju traži navedena odredba ZUP.

Ovo posebno ako se ima u vidu ozbiljnost funkcije koju je obavljao tužilac od 2015. godine, a što navodi na zaključak da je funkciju obavljao odgovorno i savjesno sve do donošenja osporene Odluke za koju nisu dati valjani razlozi.

Konačno, tačno je da pobijani konačni upravni akt, nije opšti akt već pojedinačni pravni akt, a što znači da ne posjeduje vocatio legis, u smislu člana 109 u vezi sa članom 108 Ustava Republike Srpske, kako to pravilno ukazuje tužilac tako da je obaveza tužene bila da predmetni akt dostavi tužiocu, čime bi se izbjeglo kršenje Zakona i u ovom dijelu postupanja tužene.

U kontekstu postupanja tužene, valja ukazati na član 111 Ustava Republike Srpske, kojim se, između ostalog, propisuje obaveza pružanja mogućnosti, zaštite prava svakom građaninu u zakonom propisanom postupku i da protiv donesenog akta izjaviti žalbu, odnosno upotrijebi drugo, zakonom predviđeno sredstvo.

Nije od uticaja na konkretnu odluku, navod tužioca vezan za uspješne Izvještaje o finansijskom poslovanju za vrijeme obavljanja dužnosti direktora Agencije za osiguranje Republike Srpske, kao i pozitivan Izvještaj nezavisnog revizora za sve godine rada na ovoj dužnosti ali govori u prilog činjenici da je tužena bila u obavezi da kod takvog stanja stvari, pruži konkretne, valjane i samim tim, na zakonu zasnovane razloge, koji su doveli do Odluke koja je predmet ispitivanja u ovom sporu.

Konkretni slučaj, kako se to može i zaključiti iz neodgovarajućih i proizvoljnih obrazloženja, govori da se tužilac razrješava dužnosti direktora Agencije za osiguranje Republike Srpske, prije isteka mandata, a očigledno protiv njegove volje, što ima pravni karakter opoziva direktora sa funkcije, koji je pravno moguć samo ako direktor ne izvršava svoje zakonske obaveze što bi podrazumijevalo ostvarivanje loših radnih rezultata, zloupotrebu položaja, sukobi interesa i sl., a što mora biti valjano obrazloženo i zasnovano na odgovarajućem činjeničnom stanju, potkrijepljeno pravno-valjanim dokazima.

Pri tome treba znati da sud ispituje zakonitost osporenog upravnog akta u pravilu na podlozi činjenica, utvrđenih u upravnom postupku, saglasno članu 29 stav 1 ZUS.

Pri tome se iz upravnog postupka i neadekvatnih obrazloženja ne može zaključiti osnovanost Odluke o razrješenju na način kako je to prezentovala tužena.

Nedostatak razloga u obrazloženju Rješenja, predstavlja povredu postupka, a što predstavlja osnov iz člana 10 tačka 4 ZUS za uvažavanje tužbe i poništavanje osporenog akta.

Shodno tome, donošenjem osporenog akta ostvareni su razlozi, sadržani u članu 10 stav 1 tačka 2 i 4 ZUS pa je tužbu valjalo uvažiti, a osporeni akt poništiti na temelju ovlaštenja iz člana 31 stav 1 i 2 istog zakona.

Za tužioca su nastali troškovi vođenjem ovog upravno-sudskog spora opredijeljeni po punomoćniku iz reda advokata, a u usklađeni sa aktuelnom Tarifom o nagradama i naknadi za rad advokata („Službeni glasnik RS“, broj 68/05, u daljem tekstu: Tarifa). Nužne troškove čine troškovi sastava tužbe iz Tarifnog broja 3 sa paušalnom nagradom iz Tarifnog broja 12, a kojima se dodaju troškovi sudske takse, propisani Zakonom o sudskim taksama („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 73/08, 49/09, 67/13 i 63/14).

Zapisničar
Alma Ahmetović-Ramić

